

Gällgjutning.

Emil Ahlqvists far bodde här. Han byggde verkstaden och tillverkade huvudsakligen bjällror men även strykjärn (från P. kan se sidant). Han gjorde även ljusstakar. Min man Emil gjorde endast bjällror, som han sålde till Brandstē samt ljusstakar till husbehov åt oss samt en martē.

Emil var fört i Amerika, men när han kom hem, började han gjuta. Han hade ju häfvt till fört, så han kunde.

Sam material köpte de gammalt skrot, koppar och zink,

och så smätte de det och göt.
Men under fjärde kriget fiske de
inget kol. De måste ha sten-
kol, när de skall gjuta. De
fiske inget engelskt kol så, men
de försökte med träkol, sådant
som blir när de bränner tjära.

I guteriet arbetade Enok Jönsson,
min man och hans far. En drag
svansen, en svarvade och en
filade. De skarpa kanterna
skulle filas, innan de kunde
svarna dem.

Att gjuta var husenäring,
men vi hade ett par kor och några
grisar och lite häns.

Sengeför 1923 upphörde min
man att gjuta. Han blev så

fjädersman och var det till han
dag 1928.

Inga slampor användes. När
min man började spela 1914, gick det
bra att säga tjäror, men sedan
kom bilarna, så så gick det inte
längre att säga tjäror.

När de skulle till Kulleberg
med tjäror, ledde de hästskjutis.

(Anders Ahlqvist bodde i Örsånsböke
han gjöt bl. a en lusslake av
mysiver, som fru Ahlqvist har.)